

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 158. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118247760/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

XIV.

Jeg greb atter Minnas Brev til mig selv, for i Ro at gennemlæse det Ord for Ord. Ved den første Læsning havde jeg været betagen af en knugende Angst for, at der virkelig, som hun forudsagde, vilde komme Noget for Dagen, som maatte sætte hende mindre højt i mine Øjne, en Angst, der jog mig rastløs fra Linie til Linie, bestandig med ét Øje forude. Jo længer jeg kom frem, desto mere fortog denne Skræk sig; hendes næsten overdrevne Angerfuldhed over de uskyldige Forvildelser fik mig til at smile næsten medlidende, og naar mine Bryn trak sig sammen, var det af Uvilje mod denne Stephensen, — og dog følte jeg en vis Taknemlighed, fordi han ikke havde taget hende. Samtidig med dette voxede en jublende Glæde op i mig: Bevidstheden om, at hun med dette Brev lagde sin Skæbne i mine Hænder. Det var helt igennem dikteret af den Følelse, at vi stod

foran et afgørende Skridt, og af den redelige Beslutning, at der intet Uopklaret maatte lades tilbage paa denne Side af det. Hun vilde kunne sige til sig selv: jeg har sagt ham Alt, inden jeg lod det komme saa vidt. Naar jeg altsaa nu sagde — og hvor dybt følte jeg ikke, at jeg kunde, maatte sige det: — Nu vel, efter at have hørt alt dette, tænker jeg som før, kun at De er mig endnu dyrebare, fordi jeg kender og forstaar Dem bedre, — hvorledes skulde hun da kunne trække sig tilbage? Var ikke en saadan Fortrolighed en Tilladelse til at tale Kærlighedens Sprog? — Brevet til Stephensen viste, at hun selv havde tænkt paa en Forening, skønt hendes Udtalelser paa dette Punkt ikke var ganske tilfredsstillende. Men det var først i de sidste Par Uger, at vi Dag for Dag vare komne hinanden nærmere, og i hendes Fremhævelse af, at Brevet var fjorten Dage gammelt, saa jeg en Antydning af, at disse Bemærkninger ikke længer skulde betragtes som gyldige.

Jeg vilde strax skrive til hende. Dog havde jeg Selvbeherskelse nok til først at give mig Tid til at barbære min venstre Kind, paa hvilken Sæbeskummet endnu sad ganske indtørret; thi Solen, der allerede strejfedes Vinduesposten, vilde ellers